

Hey dagboek!

Wat moet ik vandaag zeggen... Om 8 uur 's ochtends werd ik wakker. Daarna stond ik op de weegschaal, opnieuw 200 gram meer dan gisteren. Ja ja.. ik weet dat ik sportiever moet zijn. Morgen zal ik het proberen, maar het is winter en er zijn niet genoeg vliegen om te jagen. Het enige raam in het huis is altijd gesloten. Het maakt niet uit, buiten of binnen is altijd hetzelfde. Dezelfde kerk, dezelfde smog, dezelfde buurvrouw, hoewel zij deze keer een nieuw vriend heeft. De laatste vond ik niet zo leuk, hij had een luidruchtige hond. Ik heb niets tegen honden, begrijp me niet verkeerd. Soms voel ik me een beetje jaloers, als ik ze buiten zie.

Het enige dat buiten anders is, is de lucht die in deze tijd van het jaar een soort luchthaven voor vogels lijkt. De meest kleurrijke bereiden zich voor op een lange reis. Anderen vliegen naar een plek dichterbij. Voor vertrek laten ze hun beste zaden bij de bomen achter. Dan nemen ze afscheid van de bloemen en ten slotte vertellen ze hun geheimen aan de wind, voor het geval ze niet terugkeren. Zij kunnen ten minste aan deze routine ontsnappen. Maar ik blijf hier achter het raam zitten met een grijze wolk in mijn hoofd terwijl ik snorharen en calorieën tel.

Een hoestende auto, het moet de auto van Gert zijn. Misschien heeft hij iets vergeten. Dit gebeurt telkens weer. Als hij niet goed slaapt, kan hij niet vroeg opstaan. Daarin lijken we op elkaar. Maar zijn dagboek is erger dan het mijne. Het staat vol met vragen als: "Wie ben ik?". Ik weet tenminste dat ik een kat ben. En andere dingen zoals: "Is het verleden alles wat ik heb? Wat zal de toekomst mij

brengen? Ben ik bereid om mezelf te zijn? Morgen wil ik het proberen!” Hetzelfde zeg ik nadat ik naar de weegschaal heb gekeken. Blijkbaar woont mijn baasje ook gevangen achter een raam, een groter en op een moeilijkere plek om te ontsnappen.

Zodra ik Gerts dagboek las, vroeg ik me af wat de toekomst voor mij zou brengen. Avonturen hoop ik. Ik moet een plan verzinnen, dagboek, om deze routine te doorbreken. Er moet nog iets meer zijn. Ik moet gaan, net als de vogels wil ik mijn benen strekken en een nieuwe bestemming vinden. Eentje die me net zo dom laat glimlachen als de hond van de buurman. Gert zal niet het eerste baasje zijn dat door zijn kat is verlaten. Het is het beste om dit dagboek niet bij me te houden, zodat hij alles kan begrijpen. Ik wil ook graag mijn eten bewaren, verborgen onder mijn kussen. Zo weet ik dat als ik mijn toekomst niet vind, ik altijd terug kan komen.

Tot ziens dagboek!

Tot ziens Gert! Zorg goed voor mijn snoepjes!

Eros